

UCHWAŁA Nr 53 RADY MINISTRÓW

z dnia 13 lutego 1962 r.

w sprawie zasad realizacji inwestycji szybko rentujących się, związanych z postępem technicznym lub rozwojem produkcji eksportowej albo zastępującej import, oraz innych drobnych inwestycji nie objętych narodowym planem gospodarczym, a także niektórych kapitalnych remontów.

W celu zapewnienia niezbędnej równowagi pomiędzy rozmiarami środków finansowych, przeznaczonych na inwestycje przez jednostki gospodarki społecznej, a możliwościami wynikającymi z bilansów zaopatrzenia i wykonawstwa oraz w celu stworzenia odpowiednich ułatwień dla finansowania i realizacji niektórych drobnych efektywnych inwestycji, przede wszystkim w zakresie postępu technicznego, Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Określone rodzajowo w ust. 3 drobne inwestycje i niektóre kapitalne remonty mogą być realizowane przez przedsiębiorstwa z ich środków własnych zakumulowanych ponad kwoty zaplanowane w ich planach sfinansowania inwestycji i kapitalnych remontów na dany rok.

2. Na inwestycje o cechach inwestycji szybko rentujących się (ust. 3 pkt 1) może być przyznawany przez banki nie limitowany kredyt bankowy. Na inne inwestycje objęte niniejszą uchwałą banki mogą udzielać kredytów w granicach ustalanych w kwartalnych planach kredytowych.

3. Na zasadach i w trybie określonych w uchwale mogą być realizowane następujące drobne nakłady polegające na:

- 1) wykonywaniu szybko rentujących się inwestycji (§ 2 ust. 1 i § 3 ust. 1),
- 2) opracowaniu dokumentacji projektowo-kosztorysowej dla inwestycji przedsiębiorstw,
- 3) pracach związanych z przygotowaniem inwestycji przedsiębiorstw do realizacji w roku następnym (wykup terenu, prace geologiczne, geodezyjne, roboty związane z organizacją placu budowy), przy czym możliwość wykonania robót budowlanych powinna być uzgodniona z wojewódzką komisją rozdziału robót,
- 4) zakupach od jednostek gospodarki społecznej gotowych środków trwałych o charakterze produkcyjnym (budynki, maszyny, urządzenia), stanowiących jedynie

odpłatne przemieszczenie istniejącego majątku trwałego w gospodarce narodowej, a także na zakupach od innych przedsiębiorstw maszyn i urządzeń nie zagospodarowanych i jeszcze nie włączonych do środków trwałych,

- 5) zakupach gotowych dóbr inwestycyjnych dla celów produkcyjno-usługowych, a także dla celów socjalno-kulturalnych inwestorów, o ile dobra te nie stanowią deficytowego zaopatrzenia materiałowo-technicznego lub nie stanowią deficytowych artykułów zaopatrzenia ludności w rozumieniu przepisu § 12,
- 6) drobnych robotach budowlano-montażowych do 200 tys. zł wartości kosztorysowej, jeżeli wykonywane są systemem gospodarczym przy zastosowaniu materiałów pochodzenia lokalnego lub w ramach posiadanego zaopatrzenia materiałowo-technicznego, a w zakresie systemu zleconego — za zgodą właściwej wojewódzkiej komisji rozdziału robót po stwierdzeniu istnienia możliwości wykonania tych robót bez szkody dla innych inwestycji i bez podwyższenia funduszu plac i zaopatrzenia materiałowo-technicznego dla przedsiębiorstwa wykonawczego,
- 7) wykonywaniu kapitalnych remontów i inwestycji o charakterze inwestycji przedsiębiorstw, mających na celu usunięcie skutków awarii lub zapobiegających grożącej awarii (w tym także awarii zaliczanych do kategorii szkód górniczych) lub mających na celu rozszerzenie zaplanowanego zakresu kapitalnego remontu o zabiegi modernizacyjne, których nie było można z góry zaplanować.

4. Inwestycje, o których mowa w ust. 3 pkt 1—7, mogą być również realizowane w miarę posiadania na te cele środków przez jednostki spółdzielcze, ponad przydzielone tym jednostkom limity inwestycyjne.

5. Związek Spółdzielni Inwalidów oraz spółdzielnie zrzeszone w tym związku mogą przekraczać limity inwestycyjne ustalone w narodowym planie gospodarczym do wysokości

dotacji określonej w § 5 uchwały nr 349 Rady Ministrów z dnia 29 lipca 1959 r. w sprawie rozwoju spółdzielczości inwalidzkiej.

6. Inwestycje, o których mowa w ust. 3 pkt 2—7, mogą być także realizowane ze środków przeznaczonych na drobne inwestycje, a zakumulowane na funduszu napraw zarządów budynków mieszkalnych (przedsiębiorstw i zakładów budżetowych) — zgodnie z uchwałą nr 232 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1960 r. w sprawie zasad organizacji finansowej i systemu finansowego zarządów budynków mieszkalnych (Monitor Polski Nr 65, poz. 307).

§ 2. 1. Do inwestycji szybko rentujących się (§ 1 ust. 3 pkt 1) mogą być zaliczane drobne inwestycje o wartości kosztorysowej do 1 mln zł, związane przede wszystkim z realizacją postępu technicznego, polegające głównie na zakupach gotowych dóbr inwestycyjnych łącznie z ewentualnym ich montażem o cyklu realizacji robót budowlano-montażowych nie przekraczającym 12 miesięcy, jeśli pozwalają na uzyskanie dodatkowych efektów w zakresie obniżki kosztów lub akumulacji ze sprzedaży dodatkowej produkcji osiągniętej w wyniku zrealizowanej inwestycji. Efekty tych inwestycji powinny zapewnić zwrot dokonanych nakładów w ciągu 3 lat od zakończenia inwestycji. Prezes Narodowego Banku Polskiego oraz naczelni dyrektorzy Banku Inwestycyjnego i Banku Rolnego mogą w przypadkach uzasadnionych wyrażać zgodę na realizację inwestycji o wartości kosztorysowej ponad 1 mln zł.

2. Ewentualne roboty budowlane kubaturowe, występujące w ramach inwestycji, o których mowa w ust. 1, nie powinny przekraczać 15% wartości kosztorysowej inwestycji. W indywidualnie uzasadnionych wysoką efektywnością przypadkach Prezes Narodowego Banku Polskiego oraz naczelni dyrektorzy Banku Inwestycyjnego i Banku Rolnego mogą zezwolić na wyższy udział robót budowlanych kubaturowych, nie przekraczający jednak 30% wartości kosztorysowej inwestycji, oraz akceptować dłuższy okres realizacji niż 12 miesięcy, nie przekraczający jednak 18 miesięcy od daty rozpoczęcia inwestycji. Ograniczenia procentowego udziału robót budowlanych kubaturowych nie mają zastosowania, jeżeli inwestycja szybko rentująca się polega wyłącznie na budownictwie i jej wartość kosztorysowa nie przekracza kwoty 200 tys. zł.

3. W razie nieposiadania dostatecznych środków własnych państwowe przedsiębiorstwa oraz jednostki spółdzielcze, działające w zakresie przemysłu, rolnictwa, budownictwa, transportu, handlu i żywienia zbiorowego, jak też przedsiębiorstwa państwowe i spółdzielcze świadczące usługi dla ludności mogą zaciągnąć na inwestycje, o których mowa w ust. 1, niskoprocentowy kredyt bankowy, na zasadach, które określi Prezes Narodowego Banku Polskiego w porozumieniu z naczelnymi dyrektorami Banku Inwestycyjnego i Banku Rolnego, uzgodnionych z Ministrem Finansów i Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

§ 3. 1. Przepisy § 2 stosuje się odpowiednio do inwestycji związanych z rozwojem produkcji eksportowej lub zastępującej import, przy czym ze względu na ich specjalne znaczenie ustala się następujące szczególne ułatwienia: Prezes Narodowego Banku Polskiego (bądź naczelny dyrektor Banku Inwestycyjnego lub Banku Rolnego) może na podstawie opinii właściwej centrali handlu zagranicznego wyrazić zgodę na finansowanie tych inwestycji i ewentualne udzielenie na nie kredytu bankowego nawet w tych przypadkach, gdy zwrot dokonanych nakładów zostanie zapewniony w okresie dłuższym niż 3 lata, pod warunkiem jednak stwierdzenia przez właściwą centralę handlu zagranicznego wysokiej efektywności i opłacalności tych inwestycji z punktu widzenia handlu zagranicznego.

2. W razie konieczności dokonania zakupów importowych dla realizacji inwestycji związanych z rozszerzeniem eksportu lub ograniczeniem importu środki dewizowe na ten cel może przydzielać Minister Handlu Zagranicznego.

3. Zasady i tryb przyznawania środków dewizowych, o których mowa w ust. 2, ustali Minister Handlu Zagranicznego w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministrem Finansów.

§ 4. 1. Przedsiębiorstwa państwowe działające na terenie województwa katowickiego mogą ponadto przeznaczać środki zakumulowane ponad kwoty wynikające z rocznych planów sfinansowania inwestycji i kapitalnych remontów na cele inwestycyjne przewidziane w uchwale nr 283 Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1959 r. w sprawie zrównoważenia bilansu siły roboczej w województwie katowickim w latach 1959—1965.

2. Na inwestycje wymienione w ust. 1 przedsiębiorstwa państwowe mogą uzyskać nie limitowany kredyt bankowy. Kredyty te są udzielane przez banki w granicach do 3 mln zł wartości kosztorysowej inwestycji, z okresem spłaty do 3 lat. Prezes Narodowego Banku Polskiego oraz naczelni dyrektorzy Banku Inwestycyjnego i Banku Rolnego mogą w uzasadnionych przypadkach wyrazić zgodę na kredytowanie inwestycji przekraczających wartość 3 mln zł oraz na udzielenie kredytu z dłuższym okresem spłaty.

§ 5. 1. Zjednoczenia mogą przeznaczać ponadplanowo zakumulowane środki funduszy inwestycyjnych na sfinansowanie nakładów realizowanych ponad limity ustalone dla inwestycji zjednoczeń, a polegających na:

- 1) przygotowaniu dokumentacji projektowo-kosztorysowej dla inwestycji zjednoczeń przewidzianych do realizacji w następnym roku kalendarzowym, a objętych planem 5-letnim,
- 2) pracach związanych z przygotowaniem do realizacji w następnym roku kalendarzowym inwestycji zjednoczeń, o ile rozpoczęcie tych inwestycji w następnym roku wynika z ustaleń planu 5-letniego.

2. Zjednoczenia w granicach środków zaoszczędzonych na wydatkach bieżących mogą dokonywać nakładów polegających na zakupach sprzętu i inwentarza, o ile zakupy dotyczą przedmiotów nie stanowiących artykułów deficytowego zaopatrzenia materiałowo-technicznego lub deficytowych artykułów zaopatrzenia ludności (zgodnie z przepisami § 12).

§ 6. 1. Przepisy § 1 ust. 3 pkt 2—7 mają odpowiednie zastosowanie do inwestycji jednostek i zakładów budżetowych, placówek naukowo-badawczych i instytucji finansowych podejmowanych w granicach posiadanych środków finansowych poza przydzielonymi im limitami inwestycyjnymi.

2. Przez środki finansowe, o których mowa w ust. 1, należy również rozumieć zaoszczędzone na innych wydatkach środki budżetowe, które zgodnie z przepisami o wykonywaniu budżetu Państwa mogą być przeniesione na wydatki inwestycyjne.

3. Organizacje społeczne, polityczne i zawodowe mogą realizować inwestycje w granicach posiadanych środków własnych, z tym jednak ograniczeniem, że nakłady na roboty budowlano-montażowe, przekraczające limity ustalone w narodowym planie gospodarczym, mogą być dokonywane wyłącznie w zakresie i na warunkach określonych w § 1 ust. 3 pkt 6.

§ 7. Środki ponadplanowe inwestorów pochodzące ze środków Funduszu Postępu Technicznego, wszelkie środki Społecznego Funduszu Odbudowy Stolicy i Kraju, a także środki funduszy zakładowych przedsiębiorstw, mogą być zużywane na inwestycje zgodnie z celami tych funduszy bez ograniczeń zawartych w § 1 ust. 3.

§ 8. Globalne rozmiary budownictwa mieszkaniowego rad narodowych, zakładów pracy i instytucji, ustalone na podstawie narodowego planu gospodarczego, mogą być przekraczane w przypadkach możliwości zrealizowania dodatkowych nakładów, finansowanych ze środków zakumulowanych na rachunkach funduszy mieszkaniowych, w zakresie dotyczącym:

- 1) wykupu terenów pod budownictwo mieszkaniowe przewidywane do realizacji w następnych latach planu 5-letniego,
- 2) opracowywania dokumentacji projektowo-kosztorysowej dla inwestycji przewidzianych do rozpoczęcia w następnych latach, a objętych planem 5-letnim na lata 1961—1965,
- 3) prac przygotowawczych pod budownictwo roku następnego (jak np.: prace rozbiórkowe, badania geologiczne, prace geodezyjne) oraz zagospodarowania terenów budów przewidzianych do uruchomienia w I kwartale roku następnego w zakresie uzgodnionym z wojewódzkimi komisjami rozdziału robót,
- 4) porządkowania terenów osiedli i zakładania zieleńców i stałych pracowniczych ogródów działkowych,
- 5) urządzania ogródków dziecięcych, placów do zabaw, boisk małego sportu itp.,
- 6) usuwania zaległości w zakresie elewacji domów mieszkalnych oddanych do użytku w latach poprzednich w porozumieniu i za zgodą wojewódzkiej komisji rozdziału robót.

Ponadto prezydium rad narodowych są uprawnione do zwiększenia w IV kwartale roku stopnia zaawansowania stanów surowych lub rozszerzenia akcji fundamentowej pod budownictwo roku następnego, pod warunkiem, że rozmiary rzeczowe tych robót wynikają z programu oddawania do użytku powierzchni mieszkalnej następnego roku, a zakres robót zostanie uzgodniony z wojewódzkimi komisjami rozdziału robót, zależnie od kształtowania się możliwości wykonawczych i materiałowych przedsięwzięciach budowlano-montażowych na danym terenie.

§ 9. 1. Poza inwestycjami określonymi w poprzednich paragrafach mogą być podejmowane bez ograniczeń wynikające z przepisu § 1 ust. 3 czyny społeczne oraz inwestycje realizowane w ramach funduszy gromadzkich i interwencyjnych lub ze środków otrzymanych od Państwowego Zakładu Ubezpieczeń, z tym jednak zastrzeżeniem, że systemem zleconym mogą być objęte wyłącznie te inwestycje, które zostały zgłoszone przez rady narodowe w ramach projektu narodowego planu gospodarczego i zostały objęte planami rozdziału robót.

2. Dodatkowe ponadplanowe czyny społeczne oraz inwestycje realizowane w ramach funduszu gromadzkiego, funduszu interwencyjnego i środków Państwowego Zakładu Ubezpieczeń zgłoszone w ciągu roku mogą być realizowane wyłącznie systemem gospodarczym lub siłami własnymi ludności, przy użyciu materiałów przede wszystkim miejscowego pochodzenia.

§ 10. 1. Prezydium rad narodowych mogą na inwestycje wymienione w niniejszej uchwale przydzielać podporządkowanym sobie przedsiębiorstwom i jednostkom (zakładom)

budżetowym dodatkowe środki budżetowe z wygosparowanymi nadwyżkami budżetowymi.

2. Mogą one również przydzielać dodatkowe środki na popieranie czynów społecznych ludności, o których mowa w § 9, z uwzględnieniem obowiązujących zasad udzielania pomocy Państwa na czyny społeczne (uchwała nr 366 Rady Ministrów z dnia 20 września 1961 r. w sprawie czynów społecznych oraz pomocy Państwa w ich organizowaniu i realizacji — Monitor Polski Nr 80, poz. 333).

3. Jednostkom spółdzielczym zezwala się na dodatkowe przeznaczenie na cele inwestycyjne części czystej nadwyżki przewidzianej do podziału między członków spółdzielni w razie zadeklarowania jej dobrowolnie przez członków spółdzielni na drobne inwestycje określone w § 1 ust. 3.

§ 11. 1. Warunkiem podjęcia realizacji inwestycji, o których mowa w niniejszej uchwale, jest przyjęcie przez bank planu rzeczowo-finansowego dotyczącego danej inwestycji. Banki przyjmują do finansowania plany rzeczowo-finansowe zgłoszone na podstawie niniejszej uchwały po stwierdzeniu, że inwestycja posiada przygotowaną dokumentację projektowo-kosztorysową oraz odpowiada wymogom niniejszej uchwały, szczególnie w zakresie celowości i efektywności, jak też realności wykonawstwa inwestycji (przy systemie gospodarczym) i pokrycia finansowego.

2. Banki przyjmują do finansowania i kredytowania plany rzeczowo-finansowe inwestycji szybko rentujących się po stwierdzeniu ich celowości i efektywności, z tym że w odniesieniu do inwestycji typowych dla danej gałęzi gospodarki narodowej lub też powtarzalnych banki opierają się na uprzednio przeprowadzonym rachunku ekonomicznym z uwzględnieniem ewentualnej korekty, wynikającej z analizy warunków lokalnych.

3. Banki finansujące inwestycje zobowiązane są prowadzić ewidencję planów rzeczowo-finansowych inwestycji objętych niniejszą uchwałą, z wyodrębnieniem kredytów bankowych przyznanych na inwestycje szybko rentujące się, oraz składać Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministrowi Finansów w terminach ustalonych dla sprawozdawczości bankowej sprawozdania o rozmiarach inwestycji przyjętych do finansowania na podstawie niniejszej uchwały.

§ 12. Za niedeficytowe (w rozumieniu § 1 ust. 3 pkt 5 i § 5 ust. 2) uważa się takie dobra inwestycyjne, co do których zainteresowani inwestorzy przedstawiają w banku zawiadomienie o otrzymaniu przydziału danego dobra lub oświadczenie właściwego dystrybutora o możliwości sprzedaży, przy zachowaniu obowiązujących przepisów o sprzedaży pozarynkowej.

§ 13. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego wprowadzi w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów oraz Ministrem Finansów odpowiednie zmiany i uzupełnienia do sprawozdawczości inwestycyjnej, pozwalające na ujęcie sprawozdawcze rozmiarów i przebiegu wykonania inwestycji normowanych niniejszą uchwałą.

§ 14. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1962 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz